

SLADKÝ ŽIVOT

Lynne Grahamová

Nakonec
lásku naši

LYNNE GRAHAMOVÁ

NAKONEC LÁSKU NAŠLI

PŘEKLAD

MARIE HAJDOVÁ

Milá čtenářko,

toxický vztah... Módní výraz, jenž má často až bolestně konkrétní obsah. Knížky, které Vám měsíc co měsíc přináším a o kterých si tady měsíc co měsíc povídáme, jsou samozřejmě o lásce, ale naneštěstí právě láska, nebo její hodně pokřivená, nepěkně zparodována podoba je základem takového toxického vztahu. Někoho milujeme (nebo on nás) tak moc a tak divně, že mu ubližujeme... Tento měsíc Vám přináším řadu příběhů o takových „láskách“. Asi nejlepším příkladem je Jensen (Jak si Ital přál), která tak moc miluje svou nezodpovědnou a manipulativní matku, že kvůli tomu málem přijde o kariéru, práci i muže, který ji miluje doopravdy.

Není náhodou, že místem, kde umějí být vztahy nejjedovatější, je rodina. Ostatně: čtete Shakespeara, tam to všechno je. Kdyby se Romeo s Julií vykašlali na Monteky a Kapulety, kteří jim otravovali život, včas by utekli z Verony, usadili se třeba, já nevím, v Mantově, prožili by možná šťastný život a měli osm dětí. Ale to měl v jednom ze svých apokryfů už tuším Karel Čapek...

Takže je to paradoxně zase o lásce! Na překonání takové toxické lásky není třeba lásky méně (jak si to myslí například Jared v příběhu Napravený nepřítel), ale naopak více. Kdyby Hamlet Ofélii opravdu, a více, miloval, zapomněl by na tu svou trochu humpolácky spíchnutou pomstu, nechal to na „orgánech činných v trestním řízení“, a taky mohl prožít celý dlouhý život s milovanou ženou po boku...

Takže ač to na to na začátku nevypadalo, můžu končit stejně jako každý měsíc:

*S láskou
Váš Harlequin*

Lynne Grahamová

NAKONEC LÁSKU NAŠLI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Two Secrets to Shock the Italian

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:

Marie Hajdová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2024 Lynne Graham

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2617-5 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-2618-2 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-2619-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Aristide Angelico byl miliardář, zakladatel Angelico Technologies a kdysi vyhlášený král večírků. Měřil přes metr devadesát, byl štíhlý a svalnatý, s neposlušnými černými kudrlinkami, jasně zelenýma očima a překvapivě pohlednou tváří. Právě ve své limuzíně mířil na vzpomínkový obřad za Lukea Walkera.

A sám sebe se ptal, co to vlastně dělá.

„Proč tam chcete jít?“ zeptala se ho toho rána jeho asistentka nenuceně. „Vždyť jste toho muže sotva znal.“

Pravdou bylo, že Aristide tam chtěl jít z čiré zvědavosti. To, že se smrt nevinného cyklisty v dopravní špičce, zrovna když byl na cestě do nového zaměstnání, dostala do zpráv, byla nejspíš ironie osudu. Aristide byl ohromen, když ho na fotografii poznal.

Nijak ho nenadchla představa, že by se díval na bývalou přítelkyni, jak pláče nad rakví zesnulého manžela. Bylo by to divadýlko. Proto na pohřeb nešel a místo toho se rozhodl jít až na vzpomínkový obřad.

Aristide sdílel se Scarlett Pearsonovou, důvěřivou učitelkou na základní škole, postel téměř rok a věřil, že ji skrz naskrz zná. Ale překvapivě, překvapivě, pomyslel si cynicky, v případě téhle malé krásné zrzky byl stejně naivně důvěřivý jako spousta jiných mužů. Aristidea pochopitelně ohromilo, když mu Scarlett po několika týdnech, kdy se mu nevysvětlitelně vyhýbala, oznámila – zbaběle přes textovou zprávu –, že

se chystá provdat za Lukea Walkera. Luke byl už od dětství její *nejlepší* přítel, ovšem Aristidea opakovaně ujišťovala, že jejich vztah je čistě platonický.

Jaký blázen byl, že jí věřil! Navzdory všem opatřením, která Aristide učinil, aby ho nic nezranilo, se nakonec stejně nechal poblouznit, stejně jako jeho dědeček, otec i jeho zesnulé dvojče Daniele. Muži s příjmením Angelico měli s opačným pohlavím špatné zkušenosti. Během dospívání se Aristide zapřísahal, že se nebude na žádnou ženu vázat, a několik let mu to skutečně vydrželo. Mladý, nezkušený a nezodpovědný – tak o sobě mluvil. Bylo mu teprve devětadvacet, ale už ve svých osmnácti byl vyhlášeným sukničkářem, odhodlaný nikdy nespojit svou budoucnost s nějakou necitelnou mrchou, jako byla jeho matka, nebo s nevěrnou zlatokopkou, jako to udělal jeho nešťastný mladší bratr.

A teď se kruh uzavíral, přiznal si zachmuřeně. Matka na něj tlačila, aby se oženil, mnohem dřív, než byl ochotný do této instituce vstoupit. Proč ji vůbec poslouchal? Bohužel, posledním srdceryvným přáním jeho bratra bylo, aby se Aristide snažil být k jejich matce laskavější a chápavější. Nebylo to nic snadného, avšak Aristide se opravdu snažil chovat se k ní tolerantně, z úcty k památce svého zesnulého dvojčete a z ohledu na tragickou minulost své matky.

„Udělej to kvůli rodině,“ naléhal na něj Daniele, protože pro něj rodina znamenala všechno... ne však pro Aristidea.

Na každé rodinné sešlosti se mu nabídky na vhodné nevěsty jen hrnuly, což bylo vážně otravné. Ko-neckonců, jeho plánem bylo zůstat svobodný až do čtyřiceti. Teprve pak se ožení a zajistí si dědice. Neměl žádnou představu o dokonalé ženě, ostatně nevěřil, že nějaká taková vůbec existuje. Už si však stihl rozmyslet, jaká by jenom budoucí žena měla být. Krásná, bohatá vlastním přičiněním, s mateřskými

sklony. Zejména to poslední pro něj bylo zásadní. Nikdo nevěděl lépe než Aristide, jaké to bylo vyrůstat s chladnou, krutou matkou.

„Jsi vyčerpaná,“ povzdechla si soucitně Edith, Scarlettina tchyně, když stály ve vstupní hale kostela a ona zkoumavě pozorovala mladou ženu s kruhy pod očima.

„To ty taky,“ poznamenala Scarlett trpce, když si uvědomila, že nečekaná smrt jejího manžela před rokem drtivě zasáhla celou rodinu.

Luke zemřel v podstatě už při té cyklistické nehodě, jen jeho schránka zůstala ležet na nemocničním lůžku ještě dlouhé dva měsíce. Neexistovala ale žádná skutečná naděje, že by se během těch hrozných týdnů z kómatu probрал, a nakonec se ona i jeho rodiče dohodli, že ho od přístrojů nechají odpojit. Bylo mu dvacet čtyři let, zrovna se stal účetním a byl milovaným jedináčkem, který měl před sebou celý život. Mrknutím oka však bylo všechno pryč a nedalo se to vrátit...

Scarlett se zhluboka nadechla.

Žádné slzy už jí nezbyly. Týdny, kdy Luke nehybně ležel na nemocničním lůžku, z ní vysály první nával zoufalého smutku. Navíc to nebyla jediná tragická ztráta, kterou prožila. Adoptivní rodiče jí zemřeli krátce po její svatbě, jeden po dlouhé vážné nemoci a druhý následkem silné mrtvice, nejspíš vyvolané právě úmrtím životního partnera. Stal se z ní sirotek, proto byla Scarlett za Lukea a jeho rodiče ještě vděčnější. To on jí pomohl vytvořit rodinu s *oběma* rodiči. Teď, když o Lukea přišla, se neměla o koho opřít a měla pocit, že se jí hroutí celý svět. A přesto věděla, že se přes to musí přenést, protože pořád tu jsou jejich dvě malé děti, o něž se musí postarat.

To poslední, na co byla připravená, byl pohled na bývalého přítele, jak kráčí ke dveřím kostela, kde

s Lukeovými rodiči vítala hosty. Aristide Angelico, oblečený do tmavého, na míru šitého obleku, vypadal neuvěřitelně elegantně. Čas se ho nijak nedotkl. Nijak ji to nepřekvapilo, protože velmi dobře věděla, že Aristidea se nemohlo dotknout nic, a navíc od jejich posledního setkání uplynuly *teprve* dva roky. Během těch dvou let však stihla otěhotnět, vdát se, porodit dvojčata a začít s Lukem nový život, zcela odlišný od toho, jaký vedla s Aristidem.

Od lesklých černých vlasů, poněkud delších než obvykle, se mu odrážely sluneční paprsky a kudrny mu spadaly do hubeného, neskutečně pohledného obličeje. Patřil k mužům, kterých si jen málokterá žena nevšimne. Scarlett cítila, jak se jí podlamují kolena, jako by se jí při pouhém pohledu na něj zmocnilo jakési zákeřné kouzlo. Vracely se jí špatné vzpomínky na dobu, kdy Aristideovi zcela propadla a jak ji svíral strach z toho, že ho ztratí. Příval znepokojivých vzpomínek ji zasáhl v pravou chvíli, takže nad sebou znovu získala kontrolu. Aristide právě potřásl rukou Edith, zdvořile sklonil nádhernou hlavu a zamumlal upřímnou soustrast, aby vyjádřil svou lítost. A pak byla na řadě Scarlett...

Neochotně pohlédla do jeho jiskřivých, smaragdově zelených očí, pronikavých jako nabroušená čepel nože, a z nich číselo tak *spalující* nepřátelství a opovržení, že ani nevnímala, co říkal nebo že jí na okamžik sevřel dlaň. Bledá, srdčitá tvář jí zahořela tak prudce, jako by na ni někdo namířil hořák. Když se otočil k Tomovi, otci Lukea, bezděčně o malý krok ustoupila.

Charisma, které Aristidea Angelica obklopovalo jako silové pole, Scarlett tak omámilo, že jí Edith musela zlehka položit ruku na paži a pobídnout ji, aby přivítala dalšího hosta. Měla však pocit, že veškerá její sebekontrola a soustředění jsou ztraceny.

Vzpomínala na to, co si nechtěla pamatovat: usměvavý a starostlivý Aristide ji přirozeně okouznil už při prvním setkání, když si tehdy při běhu vyvrtla kotník. Do té doby nevěřila, že láska na první pohled opravdu existuje. Přitažlivost, kterou v tu chvíli pocítila, byla *tak* bezprostřední a ohromující. Když skutečně pochopila, kdo *je, co* jeho bohatství a postavení ve světě znamenají a *jak* to ovlivní všechna jeho očekávání vůči *ní*, už bylo příliš pozdě na to, aby se stáhla. Zamílovala se do něj natolik, že když ji zklamal, neustále ho jen omlouvala. Ne, *ne*, namlouvala si rozzlobeně, teď ještě neodejde, ne dnes, což byl den, kdy její nejlepší přítel Luke...

Aristide se elegantně usadil do lavice a veškerou pozornost upíral na truchlící vdovu. Její porcelánově bledá kůže vypovídala o všem. Přestože od smrti jejího manžela už uplynuly dlouhé měsíce, pod průzračně modrýma očima se jí táhly tmavé stíny a lesklé kaštanové vlasy barvy roztavené mědi měla stažené do škaredého drdolu. Popravdě nebyl nijak nadšený z toho, jak zuboženě Scarlett stále vypadala, což jeho samotného překvapilo. Znamenalo to, že je laskavější, než si kdy o sobě myslel? To sotva.

Znovu si pomyslel, jaké měl štěstí, když nechal Scarlett prostě jít. Nešpehoval ji z dálky, nesledoval, jaký život vedla dál. Ne že by ho to nelákalo, zvědavost dokázala být někdy vražedná, ale také věděl, že nejlepší je prostě se otočit a jít dál, aniž by myslel na to, jak se jí žije s jiným mužem po boku.

Přesto mu hlavou zběsile vířily otázky, palčivé jako rozpálená láva, otázky, které před dvěma lety odsunul stranou, protože je považoval za něco, co je *pod* jeho úroveň. Vždycky milovala Lukea Walkera? Měl být Aristide jen figurka, aby ve svém nejlepším příteli vzbudila žárlivost a konečně získala jeho zájem? Nebo ho celou dobu podváděla? Byl to jeden

z těch pokřivených vztahů, kdy člověk nechce odejít, ale nechce se ani vázat?

Aristide své pochyby nikdy otevřeně nepřiznal, aby ve své milence nevyvolal očekávání. Tuhle chybu neudělal u žádné ženy. Vždy dal velmi jasně najevo, kdo je a co od něj čekat *nemůže*. Přijala to, stejně jako všechny ostatní ženy, které kdy potkal. Přesto na jasně dané hranice stále narážela. Odmítala drahé dárky a dovolené, odmítala uznat, že jeho potřeby jako generálního ředitele mezinárodního obchodního impéria by přirozeně měly mít přednost před jejím skromnějším povoláním. Se Scarlett to někdy bývalo tak zatraceně těžké, až se divil, proč s ní pořád je.

Aristide však nebyl hlupák. Scarlett Pearsonová/Walkerová ho stále fascinovala, protože to byla jediná žena, která od něj kdy odešla. Samozřejmě že se ho to dotklo, taky ho Scarlett kdysi obvinila z toho, že má ego velikosti zeměkoule. Bylo tedy jen přirozené, že se divil, proč si vybrala jiného muže.

Po bohoslužbě věnované Lukeově památce se v komunitním sále konalo setkání s malým občerstvením v podobě sendvičů a čaje. I sem Aristide zamířil. Jen zřídkakdy si připadal tak ztracený jako právě tady, když poslouchal nepřipravené projevy o Lukeovi Walkerovi, který byl údajně známý svou dobrovolnickou prací s mládeží a ochotně pomáhal v místní farnosti a různých organizacích. Pan Dokonalý, pomyslel si v duchu Aristide a cynicky uvažoval nad tím, jaká děsivá tajemství asi skrýval Scarlettin manžel pod tou dokonale čistou fasádou.

Nedokázal si Scarlett s takovým mužem představit, nepochyboval však o tom, že takového muže *obdivovala*, což ho vytáčelo. Když ji potkal, zdálo se, že Scarlett věnuje každou volnou chvíli podobným bohubíým zájmům, ale poté, co jí vyčetl, že na něj nikdy nemá čas, se všemi svými dobrovolnickými

činnostmi pozvolna přestala. Náhle však Aristidea přepadl nevysvětlitelný pocit, že Scarlett vlastně vůbec neznal, a štválo ho, že v mnoha ohledech odmítal přijmout, v jakém světě vyrůstala. Ve vyrovnaném, konvenčním a konzervativním světě, kterému stěží rozuměl, protože byl pravým opakem jeho vlastního dysfunkčního zázemí – přehnaně komplikovaného, plného mrazivého ticha, hořkých tajemství a dramát.

Aristide neznal rodičovskou vřelost a podporu. Z toho, čeho byl celá léta svědkem, usoudil, že se jeho rodiče nenáviděli *odjakživa*. Jeho otec se k němu choval s chladnou lhostejností. Zato jeho matka svého syna doslova zbožňovala, protože jí zůstal jenom on, zatímco Aristide ji tiše nenáviděl a vyhýbal se jí. Bez ohledu na tyto nepříjemnosti a v zájmu udržení rodové linie bylo třeba, aby působili jako jednotná rodina, důstojná, v níž každý plní své povinnosti. Ve skutečnosti se však Aristide upřímně staral jen o jednoho jediného člověka, a tím byl jeho milovaný bratr-dvojče, který si před šesti lety vzal život. Svět bez Danieleho a jeho optimismu se pro Aristidea stal velmi ponurým místem, ale když byla po jeho boku Scarlett, všudypřítomná bezútešnost nebyla tak hrozivá.

Když se k ní Aristide proplétal skrz skupinky hostů, Scarlett ztuhla, protože předtím potají sledovala každý jeho pohyb. Už tak se díky své výšce nedal v davu přehlédnout a v dokonalém obleku, doplněném zlatými hodinkami a manžetovými knoflíčky vystavenými na odiv, k sobě přitahoval pohledy ještě víc.

Všichni okolo něj byli obyčejní, kdežto Aristide Angelico byl všechno jen ne obyčejný, jelikož se narodil do nechutně bohaté italské rodiny obchodníků. Veškeré jeho oblečení bylo šité na míru, s monogramem AA, i ta košile, kterou stále měla schovanou

mezi svými věcmi. A byl nádherný, tak neuvěřitelně nádherný. Ona ovšem tuhle náhodnou myšlenku okamžitě potlačila a soustředila se na to, proč se tu dnes objevil, protože pokud věděla, na pohřbu nebyl.

Koneckonců, Aristide se s Lukem setkal jen párkrát a nikdy o jejího nejlepšího přítele neprojevil sebemenší náznak skutečného zájmu. Kdyby nešlo o muže, nepochybně by se snažil být trochu okouzlující. Ačkoliv na jeho adresu nikdy neřekl jedinou kritickou poznámku a nepletl se mezi ně, nakonec pochopila, že Aristideovi se nelíbí, že Scarlettiným nejbližším přítelem je muž. Mezitím už dokázala dobře rozpoznat, co Aristidea rozčiluje, podle chladu v jeho bystrém pohledu, jemného zkřivení rtů nebo dokonce velmi jemné intonace. Pravdou bylo, že se naučila Aristidea číst tak dobře, že by o něm mohla napsat knihu dávno předtím, než se s ním rozešla.

„Můžu s tebou na chvíli mluvit?“ zeptal se Aristide hlasem průzračným jako sklo.

Scarlett vstala a nohy se jí mírně roztráslly. „Samozřejmě.“ Když o krok poodstoupila od rodičů svého manžela, vedle nichž seděla, tiše zamumlala: „Proč jsi tady?“

„Byl jsem zvědavý.“

Aristide se na ni zadíval, zaujatý kouskem porcelánově světlé kůže vykukující jí z výstřihu jednoduchých šatů. Zatoužil vidět víc, ovšem věděl, že nic takového se nestane, a to ho popudilo. Přimhouřil své nádherné oči a skrz černé řasy zkoumavě pozoroval plný oblouk jejích měkkých rtů a bezděky si vybavoval její chuť.

Na zlomek vteřiny se ho zmocnilo vzrušení a jako blesk mu projelo až do rozkroku. Bylo to nevhodné, špatné, nevkusné, až to jeho samotného uráželo. Už ji *nechtěl*, samozřejmě že ne! Sám sobě namlouval, že jde jen o nějaký zpropadený návrat do minulosti, nával

nevítaných vzpomínek. A možná že tím důvodem, proč ho tak náhle popadla syrová touha, byla pouze skutečnost, že už dlouho s žádnou ženou nespal.

„Zvědavý?“ zeptala se Scarlett s upřímným překvapením. „Nač bys tak mohl být zvědavý?“

Aristidem projel záchvěv ryzího hněvu, a to si zakládal na tom, že nikdy neztrácí nervy. Samozřejmě si s ním pohrávala, ale měl snad jinou možnost než na její hru přistoupit?

„Třeba proč jsi odešla,“ ucedil drsným tónem.

Scarlett na něj zůstala užasle zírat, safírově modré oči rozevřené doširoka. „To přece bylo jasné, ne?“ odpověděla klidně. V tu chvíli ji někdo oslovil a ona se k dotyčnému otočila.

Jasně? Aristideovi tedy ne. Chtěl vysvětlení, chtěl to uzavřít, *nic víc*, ujišťoval sám sebe. Už dávno měl celou tu věc hodit za hlavu, ale Scarlett v něm vězela jako trn a neustále opanovala jeho myšlenky, bez ohledu na to, kolikrát se jí snažil vypudit. Neměl sem chodit, přiznal si zatrpkle. Bylo to špatné místo, špatný čas.

Scarlett, vyčerpaná a napjatá, se konečně vrátila na své místo. Edith se k ní naklonila blíž a položila jí ruku na roztřesená kolena. „To je *on*?“ zašeptala. „Jako by mu naše vnoučata vypadla z oka.“

Jakmile si to Scarlett uvědomila, celá zbledla. Zároveň však musela přiznat, jak moudré a prozíravé od Lukea bylo, když trval na tom, že před jeho rodiči nebudou mít žádná tajemství. Tehdy jim také prozradil, že je gay.

„Ano,“ potvrdila bezbarvým hlasem, protože díky své olivové pleti, černým kudrnám a jasně zeleným očím představovali Rome a Alice dokonalé miniatu-ry svého otce.

„*Děti přivedu za hodinu,*“ oznámila Edith Scarlett po telefonu. „*Právě jsou na skluzavce. Naobědvají se*

a pak můžou jít domů a zdřímnout si, takže si můžeš na chvíli odpočinout.“

„Nepotřebuju odpočívat,“ jemně namítla Scarlett.
„Dnes nepracuju.“

„Jsem si jistá, že máš doma co dělat.“

To ano, přiznala Scarlett, když vytahovala prádlo z pračky a nesla ho ven, aby ho rozvěsila na šňůru na zahradě. Byla unavená, ale to byla už od Lukeovy smrti a možná ta tíživá únava byla součástí procesu truchlení, uvažovala. Bez Lukea byl její život těžší a osamělejší, ale měla štěstí, že v bytě nad nimi bydleli dva zbožňující prarodiče.

Před pár týdny se vrátila zpátky do práce, na základní školu, kde učila od té doby, co dokončila studia. Momentálně stále pracovala jen na částečný úvazek a až nějak zvládne léto, bude mít lepší představu, zda se chce vrátit na plný úvazek. Naštěstí pro ni byl Luke dobře pojištěný, takže si po jeho smrti mohla dovolit zůstat ještě nějakou dobu doma s dětmi. Nyní však Scarlett věděla, že se potřebuje vrátit zpátky do práce a být v kontaktu s jinými dospělými, aby zůstala v klidu.

Walkerovi přestavěli svůj prostorný dům na dva byty a nabídli synovi a jeho manželce, aby se nastěhovali do bytu v přízemí, protože byli přesvědčení, že děti potřebují venkovní prostor více než oni. Ve skutečnosti se oba páry a dvojčata sžily tak dobře, že zahradu sdíleli všichni společně, a když nebyl Tom, Edithin manžel, ve své účetní firmě, rád se o zahradu staral.

Když zazvonil zvonek u dveří, Scarlett se zamračila, protože nikoho nečekala a její nejbližší kamarádka Brie byla v práci. Prošla kuchyní do úzké chodby a s úsměvem otevřela vchodové dveře v očekávání, že za nimi stojí poslíček z přepravní společnosti.

Ve chvíli, kdy neznámého návštěvníka spatřila, jí úsměv z tváře zmizel. Celá ztuhla a rychle ustoupila